

Det vil ses, at den kontante Udbetaling, som Sælgeren i det omhandlede Tilfælde faar til Raadighed, bliver saa stærkt beskaaren, at der kun er ca. 4,000 Kr. til ham selv foruden en velbehæftet Villa, som han ikke har købt, fordi han havde Raad dertil eller Brug derfor, men maatte tage for sig af med sin egen Ejendom, som han heller ikke havde Magt til at beholde.

Et Tilfælde som dette kan ingenlunde betegnes som ualmindelig end mindre som Svindel. Det maa vistnok tværtimod betegnes som Gennemsnits-eksempel paa de allerfleste Fast-Ejendomshandeler her i Staden, og der findes sikkert flere (for Sælgeren) daarligere end bedre Handeler.

Men endnu værre vil Forholdet stille sig, hvis de forelagte Forordninger op-højes til Lov. De til ovennævnte 2,300 Kr. svarende Skødegebyrer til Statskassen ville da komme til at stille sig saaledes:

Stempel til Skøde 1 pCt. af 153,000 Kr.	1,530 Kr.
Læsning af do. $\frac{2}{5}$ pCt. af do.	612 —
Stempel til Obligationer for 129,000 Kr. $\frac{1}{5}$ pCt.	258 —
Læsning af do. ca.	129 —
Udslettelse af ældre do.	65 —
	2,594 Kr.,

altsaa ca. 13 pCt. mere end efter den nugældende haardt tyngende Afgiftlov-givning.

Disse Synspunkter ere fælles for alle Kongerigets Ejendomsbesiddere, men af forskellige Grunde trykke Afgifterne vistnok de københavnske Ejendomsbesiddere haardest. Foruden $\frac{1}{4}$ pCt. Afgiften til Kommunen, som kun hviler paa københavnske Ejendomme, er Forholdet jo det, at Tallene i sin Almindelighed ere langt højere for københavnske Gennemsnitsejendomme end for Gennemsnitsejendomme udenfor København, medens vedkommende Besidderes *personlige Velstand* vistnok staar i omvendt Forhold til Købesummernes Størrelse, idet det tør siges, at der ved Køb af Landejendomme i Almindelighed præsteres større kontant Udbetaling (vel $\frac{1}{3}$ à $\frac{1}{4}$ af Købesummen) end i København, hvor $\frac{1}{10}$ af Købesummen maa siges at være Normaludbetaling.

Ikke saaledes at forstaa, at de københavnske Grundejere føle sig brøstholdne i Forhold til Landbrugets og Købstædernes Grundejere, vi formene tværtimod, at alle Fast-Ejendomsjere i Landet have et naturligt Krav paa en *Nedsættelse* af de nuværende høje Afgifter, og at det er uretfærdigt mod Grundejerstanden, om man nu vil søge Tilvækst til Statskassens Midler ved en *Forhøjelse* af de i Forvejen alt for høje Afgifter ved Omsætning af fast Ejendom.

Vi tillade os derfor at andrage, om Lovgivningsmagtens velvillige Overvejelse maa føre til en Lettelse af de nu paahvilende Byrder i omhandlede Retning.

Skulde saadan Lettelse imidlertid ikke eller kun i mindre Grad blive indrømmet, tillade vi os at andrage om, at Loven ved denne Lejlighed vil fri Ejendomsbesidderne og særlig Købstadgrundejerne for en os nu paahvilende Byrde, der ikke indbringer Statskassen ret meget (vel højst 25 à 30,000 Kr. aarlig), men som betyder overordentlig meget for os paa Grund af den uretfærdige Ydmygelse, der tilføjes Grundejerne overfor saadanne Lejere, som hverken ville betale Leje eller flytte. Vi sigte herved til det Stempel eller Gebyr, henholdsvis 1 Kr. og 7 Kr. 73 Ø., som Grundejeren maa betale for Udsættelser ved Kongens Foged, jfr. Sp. Regl. 22. Marts 1814 § 55, jfr. § 156, og hvilket Gebyr er saa meget mere uretfærdigt, som det ifølge § 58 altid skal betales af Rekvirenten (altsaa *ikke af Sagvolderen*, men af den retskrænkede Part), og som skal betales ved den blotte Indlevering af Rekvitionen, hvorhos Pengene end ikke betales tilbage, selv om Rekvitionen annulleres eller Fogeden nægter Forretningens Fremme. Den Lovsformodning om Mistillid til Rekvirenten, der udtaler sig i denne Paragraf, er i vor Tid ganske ubegrundet. Ingen Grundejer lader en Lejer udsætte ved Fogeden, naar han paa nogen Maade kan undgaa det, og dette Retsmiddel kan jo overhovedet kun benyttes, naar der foreligger *en ren og utvistelig Retskrænkelse fra Lejerens Side* („det Hus besiddendis, som han ingen Ret haver til“, jfr. D. L. 6—14—7). Det synes derfor at være meget uretfærdigt, at Grundejeren paa